

advokat *Sasserath*. Fra de nordiske kriminalistforeninger deltog dr. *Karl Schlyter* og professor *Stephan Hurwitz*. Forhandlingerne blev på udmærket måde ledet af chefen for de Forenede Nationers afdeling for kriminalitetsbekæmpelse, den tidligere franske fængselsdirektør *Paul Amor*.

Hver af de omtalte organisationer gjorde rede for sit arbejde og program. Forhandlingerne angik navnlig følgende emner: 1. Forbindelsen og samarbejdet mellem de internationale organisationer og Forenede Nationer, 2. Udgivelse af et kriminalistisk informationstidsskrift for den nærmeste fremtid under Forenede Nationers ledelse, 4. Udskrivning af prisopgaver og anordning af regionale og verdensomspændende kongresser i fremtiden. Det vedtoges, at danne en permanent komité med repræsentanter for hver af de deltagende organisationer, hvilken komité skal sammentræde i de Forenede Nationer i Genève en gang årlig med det formål at forebygge, at der om samme spørgsmål udsendes en flerhed af spørgeskemaer m.v. og i det hele med det formål at undgå dobbeltarbejde og at sørge for en tids- og stedmæssig sund fordeling af konferencer og kongresser.

S.H.

DANSK KRIMINOLOGISK SELSKAB

afholdt den 15. maj 1950 et møde, hvor statsadvokat *Th. Roepstorff* indledte diskussion om »Nogle spørgsmål vedrørende strafferetsplejen, særlig umiddelbarheden og nævningesager.«

Statsadvokaten fremhævede betydningen af, at der i straffesager tilvejebragtes fyldige personlige oplysninger om tiltalte og udtalte, at efter hans erfaring var de af politiet foretagne undersøgelser nok så gode som de såkaldte § 56 undersøgelser foretaget af Dansk Værneselskab. Læger, der skal afgive udtalelse til brug for en straffesag, og retslægerådet bør undlade at foretage selvstændige afhøringer om faktiske forhold. Med hensyn til bevisumiddelbarheden udtalte indlederen, at man ikke kan tillægge dette princip fundamental betydning i alle forhold. Offentlighedsprincippet er man snarest indstillet på at modificere med hensyn til pressens omtale af retssager specielt før domsforhandlingen. Det ville, efter indlederens opfattelse, heller ikke udelukke bevisumiddelbarheden, at man i et vist omfang dokumenterede politirapporter. I praksis gav spørgsmålet om dokumentation kun sjældent anledning til strid mellem anklager og forsvarer. Man måtte i øvrigt sondre mellem rapporterne. Det er verdensfjernt at nægte rapporternes betydning, den første forklaring er præsumtivt den, der bygges på den bedste erindring og ofte den rigtige. Rapporterne er blevet bedre, og anvendt med forsigtighed og erfaring kan de spare megen tid og bidrage til, at sandheden kommer frem. Indlederen mente, at den udvikling, der har været i begrænsningen af de rene nævningesager, burde følges til bunds. Anklagemyndigheden søger i videst muligt omfang at undgå dem, hvilket fører til en tiltalebegrænsning. Herudover anførte statsadvokaten som argumenter mod nævningeinstitutionen bl.a. den tunge spørgsmålsstilling, den vanskelige retsbelæring, de altfor korte præmisser, at nævningerne alene skal tage stilling til anvendelsen af straffelovens §§ 16 og 17, at en stor del af nævninge-

sagerne er de vanskelige sager vedrørende forbrydelser mod børn, og at nævnesager er besværlige og besværlige.

Den efterfølgende diskussion, i hvilken bl.a. overlæge, dr. med. *Georg Stürup*, overretssagfører *K. Anker-Jensen*, højesteretsdommer *Jesper Simonsen* og landsdommer *F. Lucas* deltog, viste, at meningene var meget delte på de anførte områder.

J.P.B.

Litteratur.

Theodor Petersen: Retsliv og retspleje i England. Nyt nordisk forlag, Arnold Busck. København 1949. 300 sider.

Der er vistnok blandt danske jurister en betydelig interesse for engelsk ret. Måske ikke netop for dens indhold af materielle retsregler, men for dens ydre former, engelsk retspleje og retspleje. Beror det på parykker, kapper og andre prydelser, på bizarre skikke og tusind omsvøb, på kontrasten mellem procesformens ælde og retstvistens aktualitet, på »case law«, på dommerens autoritet, på advokaternes evne til stadig at forny sig i to klassiske roller, eller hvorpå beror det? Det lønner sig formentlig ikke i korthed at ville udtrykke, hvad der fængsler. Det lønner sig derimod at forstå så meget som muligt, når man først har opdaget, at engelsk retspleje har denne særegne tiltrækningssevne. Sagen er jo den, at man i en engelsk retssal eller ved læsning af et procesreferat, en dommerbiografi eller en kriminalroman jævnlig træffer på ting, som ikke forstås uden visse forkundskaber.

Der kan ikke være tvivl om, at landsdommer *Theodor Petersen* med rette har set det som en nyttig opgave at give danske jurister sådanne forkundskaber, — foruden at det har moret ham at skrive sin bog. Forfatteren har forenet sine indtryk fra engelske retssale med et omfattende bogligt studium på nogle praktisk vigtige retsområder. Det er overvejende blevet en bog om domstolsordningen, dommerne, advokaterne og processens gang, herunder bevisførelsen. Indledningsvis gives en retshistorisk oversigt og en omtale af case law-systemet. I bogens sidste trediedel har forfatteren fra den materielle ret valgt at behandle emner fra familie- og arveretten samt fra strafferetten, der i det hele har haft hans særlige interesse. Det ses først i de processuelle afsnit; men strafbarhedsbetingelserne, de strafferetlige sanktioner og bedømmelsen af de enkelte forbrydelser er desuden behandlet på henvend 50 sider. Det har naturligvis ikke været forfatterens mening at afmåle sider og linier nøje efter systematiske hensyn, så lidt som at udtømme nogen del af emnet eller at øve kritik.

Det bør noteres som en fordel ved bogen, at den ikke blot orienterer læsere, som gerne vil vide noget, men omhyggeligt vejleder den, der vil vide mere. Det er en fordel, fordi engelsk ret også i sit indhold er værdig til et studium i de nordiske lande, ikke altid værdig til efterligning, men i kraft af sin struktur og begrebsdannelse egnet